

BARBARA CARTLAND

ARMASTUSE IME

Originaali tiitel:
Barbara Cartland
A Miracle of Love
2013

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Selle raamatu tegelased ja olukorrad on täiesti välja mõeldud ning neil ei ole mingit seost tegelike inimeste ega sündmustega.

Tõlkinud Marja Liidja
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2013 by Cartland Promotions.
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

D10448924
ISBN 978-9916-31-538-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*„Kui ma armusin oma eluarmastusse, siis uskusin
palavalt, et mulle sai osaks issanda õnnistus ja et meie
armastus jätkub igavesti – mitte ainult selles elus, vaid ka
paljudes teistes, mis järgnevad igavikus.*

Ja kas teate – mul oli õigus!“

Barbara Cartland

Esimene peatükk

1845

Vienzi prints Nicolo ratsutas palee peaukse ette ja tuli sadulast maha.

Hetke pärast tormas tallide poolt jooksupuuga sinna üks tallipoiss.

„Teie kuninglik kõrgus jõudis varakult tagasi,“ lausus ta hingeldades.

„Jah, ma tean,“ vastas prints, „aga ma arvan, et hobune lonkab vasakut jalga. Käsi Petrel see jalg üle vaadata.“

„Hästi, teie kuninglik kõrgus.“

Tallipoiss viis hobuse aeglaselt ära ja prints sammus lossi.

„Teie kuninglik kõrgus on varakult tagasi,“ viiksatas üks õukonnaametnik, kes oli printsi saabumist nähes halli tõtanud.

„Nõnda mulle juba öeldi,“ vastas prints üsna teravalt. „Kus on tema kuninglik kõrgus?“

„Printsess on aias, sire. Minu arvates näitab krahv Ruta tema kuninglikule kõrgusele järve.“

Prints noogutas.

Ta suundus sellesse paleepoolde, kust pääses aeda, mõeldes kõndimise ajal, et ta oleks pidanud eile õhtul küsima, ega printsess soovi koos temaga hommikul ratsutama tulla.

Tal oli õhtusöögi ajal nii igav olnud, et ta polnud õieti mõelnudki sellele, mis saab järgmisel päeval.

Bassanzi printsess Marziale oli saabunud eile koos kaaskonnaga, kuhu kuulusid õuedaamid ja üks krahvinna, et tal oleks saatjadaam.

Prints oli vaenulikus meeleolus esimesest hetkest, mil nad paleesse sisenesid.

Ta oli sõdinud valitsuse, sugulaste ja koguni rahva vastu, kuna soov abielluda puudus tal kindlalt.

Lõpuks andis ta nende tungivatele nõudmistele järele, kuna ümberkaudsetes vürstiriikides toimus nii palju mässe, sest see abielu ühendaks Bassanzi – päris suure sõltumatu riigi – tema omaga ja tugevdaks neid mõlemaid.

Vienz oli suutnud sõltumatuks jääda, kuid paljudes Põhja-Itaalia selle osa riikides ja vürstkondades oli pärast Napoleoni lüüasaamist toimunud revolutsioone ja annekteerimisi.

Prints oli tihti mõelnud, et Napoleon lõi kõik segi ning sellepärast oli väiksematel riikidel ja vürstkondadel raske omal käel jätkata.

Vienzi naabruses asuvad suuremad riigid olid ahned, eriti suureks ohuks oli pikka aega olnud Austria.

Printsile tundus, et tema peaminister närveerib ülearu, ent ta teadis hästi, et Vienzi ja Bassanzi vaheline side tugevdaks neid mõlemaid.

Samal ajal ei olnud tal soovi kellegagi abielluda.

Kahekümne seitsme aastaselt nautis ta tohutult elu.

Pärast isa surma oli ta Vienzis valitsenud viis viimast aastat ja tal oli omi, väga tugevaid ideid kõige kohta, mis ta võiks oma kodumaa heaks teha.

Ta teadis väga hästi, et inimesed, keda ta valitseb, imetlevad teda ja on valmis talle järgnema, kuid ta oli olnud kohustatud kuulama lõputuid näägutusi, et ta peab abielluma ja sigitama pärija ning hulga nooremaid poegi.

„Ei ole tarvis seda liiga kaua edasi lükata, kallis,“ oli vanaema talle pisarsilmil öelnud. „Oletame, et sinuga midagi juhtub – kuigi ma palun jumalat, et nii ei lähe –, sa tead sama hästi kui mina, et pole ühtki inimest, kes oleks kohane sinu asemele astuma.“

„Ma tean seda väga hästi,“ vastas prints Nicolò. „Niisamuti ei kujutle ma, et ükski pärija, kui mul

mõni oleks, võtaks riigi üle ja suudaks seda valitseda vähemalt lähema paarikümne aasta kestel.“

Ta kõneles sarkastiliselt, kuid vanaema lisas täiesti tõsiselt:

„Muidugi teeksid seda peaminister ja valitsus. Aga see kindlustaks meie suguvõsa järjepidevuse. Nagu sa hästi tead, oleme valitsenud Vienzis üle kolmesaja aasta.“

„Hoides sellest vahel küünte ja hammastega kinni,“ jätkas prints naljatades.

Kuid vanaema näis ikka murelikuna.

„Muidugi on olnud ärevaid hetki, kuid suguvõsa on need üle elanud ja selle pead sa ka tulevikuks tagama.“

Kui nii ei korrutanud vanaema, siis tegi seda peaminister. Ta oli väga võimekas, kuid närviline mees, kes eeldas alati halvimat.

„Mulle ei meeldi see, mida ma kuulen Austriast,“ oli ta öelnud printsile mitte korra, vaid sada korda. „Me oleme relvastatud nii tugevasti kui võimalik, aga kunagi ei tea, mis võib juhtuda.“

„Muidugi me ei tea,“ ütles prints üsna ärritatult, „kuid meie sõjavägi on hiigelsuur, võrreldes teiste väikeste iseseisvate riikidega, ja austerlased teavad seda väga hästi.“

„Mida me tegelikult vajame, on see, et teie kuninglik kõrgus abielluks. Ja ringi vaadanuna olen kindel, et printsess Marzialel on teile kõige rohkem pakkuda.“

„Ma ei ole printsessi kunagi näinud ega temaga tutvunud ja mul pole mingit kavatsust võtta naiseks „põrsast kotis“,“ vastas prints mürgiselt.

„Ta olevat kena välimuse ja võluva olekuga ning ta on ka, nagu olen kindlatest allikatest kuulnud, väga populaarne oma rahva seas.“

Prints ei olnud kindel, et see on täpselt see, mida ta oma naise juures ihaldaks, ning oleks suur viga kasvatada Bassanzi valitsejaperekonnas lootusi ning siis need viimsel hetkel purustada.

Aga tal oli võimatu seda võitlust jätkata.

Lõpuks nõustus ta kutsuma printsessi lossi külastama, et nad saaksid vähemalt teineteisega tutvuda.

Ta oli mõelnud seda lihtsalt seltskondliku külästusena, aga oli ütlematagi selge, et peaminister, kõik printsi omaksed ja üldse kõik Vienzi olulised inimesed arvasid teisiti.

Nad pidasid seda tema otseseks abieluettepanekuks printsessile, kuigi prints vaidles vastu, et see on vaid naabrite sõbralik kohtumine.

Kuid mõlema poole riigimehed järeldasid, et kohtumise eesmärgiks oli pulmapäeva kindlaks määramine.

Prints tundis, et ta oli püütud lõksu, kust on võimatu pääseda. Ja olukord ei ajanud teda ainult närvi, vaid rikkus täielikult tuju.

Ta oli nautinud võluvate naistega mitmeid armuseiklusi ja need naised olid algusest peale teadnud, et tal on täiesti võimatu nendega abielluda.

Ja seepärast nautisid nad temaga koos viibimist mitte põhjusel, et ta on kuninglik prints, vaid kuna ta on väga kena mees.

Tema omalt poolt leidis, et kui kaunid need naised ka ei ole, ta tüdineb suhtest nendega varem või hiljem.

Põhjuseks oli, et ta oli palju lugenud ning tal hakkas seepärast igav koos mõne naisega, kes ei lugenud midagi peale seltskondlike kõmujuttude ajalehtedes või vahel ka mõne imala armastusromani.

Ta oli liikunud ühest kergest armusuhtest teise ning selleks ajaks, kui perekond avastas, et lossis on mõni uus nägu, oli daam harilikult juba riigist lahkunud.

„Kui ma võtan naise,“ mõtles prints sageli, „siis soovin kedagi, kellega saaksin rääkida riigiasjadest ja arutada probleeme, kuidas oma rahvast õnneliku ja rahulolevana hoida.“

Selle järgi, mida ta oli näinud teiste riikide valitsejaperekondades, kahtles ta, et see oleks võimalik.

Muidugi oli teda kutsutud külla teiste, nii suurte kui väikeste riikide valitsejate juurde ja ta oli leidnud, et need olid enamasti äärmiselt igavad. Ka oli tal tunne, et nad ei tee küllaldaselt oma rahva heaks või riigi arenguks.

Tema ajusopis pesitses alati hirm, et Austria neelab nad alla, nagu oli minevikus juhtunud paljude väiksemate riikidega.

Mis veel hullem, monarhide tütred, keda talle kohe saabumisel demonstreeriti, olid enamasti tui-
mad, inetud ja viletsa haridusega noored naised.

Muidugi oli üldiselt tavaks, et mehed peavad saama nii hea hariduse kui võimalik, aga niihästi kuninglike kui aristokraadiperede tütred pidid leppima guver-
nandiga, kes teadis neist endist vaid pisut rohkem.

Tulemuseks oli, nagu prints leidis, et kuigi noored printsessid teda imetlevalt vaatlesid, ei osanud nad vestlusse midagi lisada, ka polnud neil aimu, mis toimub maailmas nende oma riigist väljaspool.

„Kuidas on see võimalik,“ küsis prints endalt koju sõites, „et ma peaksin päev päeva ja aasta aasta järel kuulama nii idiootlikke vestlusi nagu mõnel viimasel päeval?“

Aga Vienzi naasmise järel tuli tal jälle kuulata pal-
veid, et ta paneks laulatussõrmuse mõne inetu, ent kuninglikust soost noore naise sõrme.

Nende arvates peaks see noor naine siis otsekohe tooma ilmale hiilgava troonipärija. Troonipärija, kes astuks tema asemele, kui ta ise ei suuda enam riiki valitseda.

„Kogu mõte on algusest lõpuni jama,“ raevutses prints, kuid teda ei kuulunud keegi peale toapoisi, kel-
le selle eest maksti.

Kõik tema protestid langesid kurtidele kõrvadele, kuni ta lõpuks oli sunnitud printsess Marziale külla kutsuma.

Ta püüdis teha täiesti selgeks, et eesmärk on vaid sõbralik kokkusaamine ega maksa oodata midagi rohkemat.

Ometi käitusid palees kõik, nagu oleks abiellumine kindel ning tarvis on vaid kõndida läbi kiriku altari ette, kus peapiiskop neid ootab.

Tegelikult pidi prints endale tunnistama, et kogu lugu oli käest ära läinud.

Tema süü oli juba see, et ta järele andis ja printsessi vastu tahtmist külla kutsus.

See oli algusest peale olnud lõks ja nüüd, kui ta oli sinna sisse astunud, oli tal väga raske lahti rabeleda.

Prints oli eile pärastlõunal kõhedusega oodanud Bassanzi seltskonna kohalejõudmist.

Ta pidi tunnistama, et nad tulid stiilselt. Nende juurde sõitis neli kinnist tõlda, kõigi ees suurepärased ühesugused hobused.

Printsess Marziale, kes astus välja esimesest palee ette jõudnud tõllast, oli päris kena, nagu prints pidi tõdema. Tal olid tumedad juuksed ja tumedad silmad ning suurepärane näonahk.

Ta oli muidugi rõivastatud viisil, mis ütles mehele, et selle etenduse korraldaja tundis oma tööd.